

Mölltaler Gletscher in de Hohe Tauern

Met de 'Gletscher Express' naar 2800m hoogte in de Hohe Tauern

Een zomerse dag in de sneeuw doorbrengen? Met de *Mölltaler Gletscher Express* ben je in luttele minuten in de sneeuw!

Tussen Lienz en Spittal aan de 106 ligt het plaatsje Flattach. Ingesloten tussen de Kreuzeckgruppe in het zuiden en de Sonnblick- Ankogelgruppe in het noorden. In en rond Flattach wordt de route naar de *Mölltaler Gletscher* goed aangegeven. De weg eindigt op een enorm grote parkeerplaats aan de voet van de Hohe Tauern bij een schitterende waterval. In het hoogseizoen is deze parkeerruimte ook nodig, de *Gletscher Express* kan per uur 1600 mensen vervoeren!

We zijn 's morgens op tijd vertrokken vanaf Reisach, het zuiden van Kärnten, maar komen toch pas om half elf aan op de parkeerplaats. Vooral de bergpas tussen Kötschach en Oberdrauburg lijkt op de kaart niets, maar vergt veel tijd.

Heen hebben we de route via Lienz gereden en dan de 106, terug willen we via Spittal rijden en dan rechtsaf over weg nummer 100. Dan bij Weissbriach de pas over langs de Weissensee. Het blijkt in tijd niet veel uit te maken, dus al met al een lange maar mooie dag.

Op de parkeerplaats doen we de wandelschoenen aan, want we verwachten veel sneeuw en dus gladheid. De *Mölltaler Gletscher Express* is een soort trein die de gehele afstand van 4718m door een tunnel naar boven gaat. In 8 minuten gaan we van 1222m, (parkeerplaats) naar 2234m! Een bijzondere ervaring.

Boven aangekomen wordt de reis vervolgd in een kabinegondelbaan tot op een hoogte van 2800m. Dit tweede deel van de reis omhoog is veel mooier, omdat we nu ook van het uitzicht kunnen genieten. En die is geweldig.

De foto boven is genomen vanuit de gondel. Op onze wandeltocht omlaag komen we ook langs deze gasthof en kunnen het dan nog beter bekijken.

Het uitzicht wordt mooier met iedere meter die we stijgen. Overal sneeuw om ons heen. De enorme toppen van 3000 en meer meters zijn indrukwekkend.

Het reisje eindigt bij het bergstation op 2800m met vele voorzieningen. Restaurant, souvenirwinkels en skiverhuur. Alles is aanwezig. Het is er wel erg druk, dus besluiten we gelijk bij het gebouw vandaan te lopen richting de sneeuwvlakte.

We vinden een mooi plekje uit de wind op een paar rotsblokken en slaan daar tijdelijk ons kamp op. Natuurlijk kunnen we het niet laten in de sneeuw te spelen en al snel vliegen de sneeuwballen heen en weer. Ook ons hondje Reni heeft het naar de zin. Zij

was altijd al dol op sneeuw en leeft zich helemaal uit.

Tussen de vele skiërs zien we veel mensen op grijze vuilniszakken omlaagglijden als op een slee. Misschien moeten wij in de toekomst ook maar een paar vuilniszakken als vaste uitrusting in onze rugzakken meenemen.

Nadat we onze meegebrachte broodjes hebben genuttigd, gaan we de omgeving verkennen aan de hand van de aanwezige

informatieborden. Er blijkt een mooie wandelroute te zijn die omlaag voert naar het treinstation van de *Gletscher Express* op 2234m. Dat lijkt ons wel wat.

Dat betekent een afdaling van 550m. Dat zal niet al te veel tijd kosten en zo zijn we niet al te laat beneden. We moeten immers ook nog een heel eind met de auto terug. Vanaf de skipiste lopen we richting een meertje, zuidelijk van het bergstation. In het ijskoude water drijven een paar ijschotsen. Alsof we op de Noordpool zijn!

Achter het meertje vinden we gele bordjes met routeaanduidingen, waaronder die naar het station.

Onderweg komen we meer van deze bordjes tegen en tussendoor wordt het pad aangegeven door rood/witte markeringen op rotsen en stenen, soms hoog opgestapeld als 'Steinmandl' (foto).

Het uitzicht is overal overweldigend. Diverse stuwmeren steken mooi blauw af tegen de witte sneeuw en de bergtoppen rondom ons heen zijn indrukwekkend.

De route omlaag bestaat vooral uit rotsblokken en stenen waartussen de mooiste Alpenbloemen bloeien. En natuurlijk veel stroompjes met koud water.

Het veelbelopen pad is goed te volgen en op veel plaatsen is het stappen van steen op steen. Soms moet er een stuk sneeuw worden overgestoken. Zelfs onze goed geprofileerde wandelschoenen bieden hier nauwelijks grip.

Als we over een stukje lopen met rechts een steile besneeuwde helling omlaag, zijn we heel blij met de extra zekerheid van onze wandelstokken. We nemen dan ook onze tijd om heelhuids het sneeuwveld over te steken.

Alleen Reni lijkt niet onder de indruk en vliegt de helling op en af. Vier poten en een laag zwaartepunt geven blijkbaar zelfvertrouwen. Dat Reni in dit soort situaties vooruit holt, zich dan naar ons omdraait en aanhoudend begint te blaffen, kennen we al 10 jaar. Het is haar manier om aan te geven dat ze het heerlijk vindt en het naar de zin heeft.

Het betekent vooral: 'Dit is leuk! Waar blijven jullie nou?!' Op saaie lange bospaden loopt ze alleen maar achter ons aan.

Als verderop het pad lijkt te eindigen bij een afgrond, zien we onder deze steile helling de *Gasthof* liggen die we al zagen vanuit de kabelbaan. Hier wordt de afdaling steiler. Verschillende rotsblokken dienen als traptreden omlaag tot dit fraaie bouwwerk. Alles is goed onderhouden en het is nergens gevaarlijk zodat we al snel beneden aankomen.

We overleggen of we hier blijven om iets te nuttigen of doorlopen tot aan het *Gletscher Express* station. Die bestemming lijkt niet meer heel ver, zodat we er voor kiezen eerst nog verder te gaan en pas daar te pauzeren.

Het leek inderdaad niet ver, maar de af te leggen route valt - zoals wel vaker in Oostenrijk - tegen. In dit deel van de afdaling loopt de route over een skipiste omlaag. Nu wel vrij van sneeuw, maar door de vele losse stenen op soms heel steile stukken zwaar om te lopen.

In het smalste deel wordt het zo steil dat we zigzag langs de helling gaan lopen om zo minder vaak uit te glijden. Ook hier doen een paar wandelstokken goede dienst om kleine slippartijtjes op te vangen.

De 'piste' eindigt bij het station waar we later op de trein omlaag naar de parkeerplaats stappen.

Er is ook een lelijk gebouwde kiosk met een leuk terras, maar bij ons bezoek wel in de schaduw en vol in de koude wind. We genieten er dan ook van een beker heerlijk hete chocolademelk, waarop de slagroom natuurlijk niet ontbreekt.

Als we weer beneden op de parkeerplaats staan, waar het na de koude boven zeer warm aanvoelt, kijken we terug op een fantastische dag. We hebben tijdens de lange autorit terug dan ook veel om over te praten, al lijken de meiden en de hond achterin de wagen collectief last te hebben van zware oogleden.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2011 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een locale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |